

Emlék a múltból

2035.június végén egy általános iskola tanulói a nyári programjukat tervezgetik. A gyerekek más-más helyen szeretnék nyaralni.

Anan Szíriába szeretne menni, ahol édesanyja, Abia töltötte gyermekkorát.

Már alig várta, hogy hazaérjen az iskolából, és elmondhassa szüleinek az ötletét. Otthon aztán rögtön el is kezdte:

- Képzeljétek, van egy ötletem, hova menjünk nyaralni! Hát Szíriába! Anya! Szeretném, ha megmutatnád, hol éltél, hova jártál iskolába, mindent!

Abia hirtelen elsápadt. Férje aggódva kérdezte, mi a baj, de nem válaszolt rögtön. Kisvártatva így szólt:

- Azt hittem, soha nem kell ezt elmesélnem, de most úgy tűnik elérkezett az idő.

Gyermekkorom, sajnos nem volt felhőtlen, szörnyű tragédia sújtott le ránk

Én is éltem boldogan, mint más országok gyermekei, de egyszer olyasvalami történt, amire senki sem számított.

Akkor már hetek óta nyugtalanító hírek keringtek az országban. Egy szép nyári nap ugyanúgy indult, mint a többi. De délután megtörtént az, amire senki sem számított. Elkezdtek bombázni az országban, épületek dőltek össze, mindenütt sebesültek feküdtek. Nagyon félttem! Egyik pillanatról a másikra megváltozott az életem. A megszokott biztonságból egyre inkább veszélyben éreztem magam. Hallottam a bombák hangját, az emberek rémült kiabálását. Egyre hevesebben vert a szívem. .Szüleim azonnal magukhoz hívtak. Édesanyám így szólt:

- Hagyjuk el az országot! Meneküljünk, amíg lehet!

De ekkor még váratlanabb dolog történt. Apukám közölte velünk, hogy ő aztán nem megy sehová. Így édesanyám is kénytelen volt maradni. Neki ebbe nem volt beleszólási joga, édesapám irányította őt is.

Sírva fakadtam, mert nem akartam itt maradni, de tízévesen egyedül sem mertem volna útnak indulni. Anyukám elkezdett vigasztalni és bátorítani:

- Ne félj kicsim! Nem hagyom, hogy bajod essen! A szomszéd házaspárral fogsz menekülni.

Egy kicsit megnyugodtam, mert jól ismertem őket, és nagyon kedves emberek voltak. A baj csak az volt, hogy a szüleimet el kellett hagynom. Nehezen, sírva, de elbúcsúztam tőlük, és útnak eredtünk. Sokat gyalogoltunk, éhezünk-szomjaztunk, néhány országba be sem akartak engedni bennünket, mert nagyon sok ember menekült velünk együtt.

Én már kezdtem is feladni, úgy éreztem, nem fog menni. Eszembe jutott édesanyám féltő aggodása. Átgondoltam eddigi életemet, és hirtelen megváltozott a véleményem. Azzal bíztattam magamat, ha már eddig eljutottunk, innen is menni fog. Miért is ne sikerülne?

Jó, hogy végül nem adtam fel, mert ide befogadtak bennünket. A szomszéd házaspárral azóta is nagyon jó kapcsolatot ápolunk. Olyanok ők, mintha a pótszüleim lennének, és egy kicsit talán azok is. Az igazi szüleimről, sajnos, nem tudok semmit. De, látjátok, nem adtam fel, és megérte! Az életben mindig vannak és lesznek hullámvölgyek, csak nem szabad feladni, küzdeni kell!

Higgyétek el nekem, ha egy akadályhoz értek, megéri leküzdeni! Sosem tudhatjátok, mit hoz a holnap! De egy biztos! Küzd le az akadályokat, és eléred a célod! És ez a legfontosabb!- mondta könnyes szemmel Abia, aki már sok szörnyűséget átélt.

Stange Regina

5.oszt.tanuló